

TEMERINI ÚJSÁG

XXVI. évfolyam 19. (1309.) szám

Temerin, 2020. május 14.

Ára 50 dinár

Nyugdíjasok padja

Miután számukra is megszűnt a kijárási tilalom ismét fogadja törzsvendégeit a község háza előtti kis park. Évek óta kedvelt helye ez a nyugdíjasoknak, akik délelőttként itt beszélnek meg az időszerű eseményeket. A képen Nagy Tibor, Elek Ferenc, Koroknai Károly és Prókai Pál.

V. Z.

Megszűnt a segélyhívó központ

A vészhelyzet eltörlésével az önkormányzat megszüntette a telefonon hívható segélyközpont további működését. Március 16-ai létrehozása óta az önkéntesek 1643 hívást fogadtak, és járták a terepet, hogy segítséget nyújtsanak mindazoknak, akik nem hagyhatták el otthonukat, elsősorban az idősebb korosztályiaknak. Az önkormányzat egyúttal köszönetet mondott mindazoknak az önkénteseknek, akik önzetlenül segítettek a működését, továbbá a Vöröskereszt aktivistáinak, az egészségügyi dolgozóknak, az önkéntes tűzoltóknak, a bolti dolgozóknak, a pékségeknek, a gyógyszertáraknak, a közintézményeknek, az üzletembereknek, a gazdálkodóknak és mindazoknak, akik bármilyen módon hozzájárultak ahhoz, hogy a lehető leggyorsabban áthidaljuk a problémákat. Köszönet illeti a község polgárait is, akik megértették és tiszteletben tartották a kormány és az orvosszakértők utasításait és intézkedéseit.

Ezzel kapcsolatban Magyar Dániel, a központ munkatársa elmondta, hogy miután az önkormányzat felállította a segélyhívót, amelynek célja kezdetől fogva az idős polgárok számára történő segítségnyújtás volt, önkéntesek egész sora vállalta a mun-

kát. Több mint 100 önkéntes teljesített szolgálatot, közülük felváltva hatvanan a hívásokat fogadták, a többiek pedig a község területén működő helyi közösségekben a terepen nyújtottak segítséget az időseknek. Mindazok, akik a rendkívüli állapot idején éltek a lehetőséggel, és igénybe vették a szolgáltatást, általában napi élelmük és gyógyszereik beszerzését kérték. Előfordult az is, hogy az egészségháza jutásukat kellett megszervezni. Az önkéntesek naponta reggel héttől késő délutánig ügyeltek, tiszteletben tartva a köztársasági válságtörzs utasításait. Elsősorban a Vöröskereszt helyi szervezetének köszönte meg a segítséget, melynek munkatársai nagy tapasztalattal rendelkeznek, és folyamatosan tanácsokkal szolgáltak. A bevásárló listákon szereplő igények gyors és lelkiismeretes teljesítéséért dicsérettel és köszönettel szolt a közreműködött üzletek dolgozóiról is.

G. B.

Június 21-én választások

Megteremtődtek a feltételek ahhoz, hogy a járvány miatt elhalasztott, háromszintű választásokat megtartsák Szerbiában, így a köztársaság parlamenti és a helyhatósági választásokkal megegyezően a tartományi képviselőházi választásokat is június 21-én tartják. Az erről szóló határozatot Pásztor István, a vajdasági képviselőház elnöke írta alá.

Pásztor arra kérte a választókat, hogy június 21-én éljenek választó jogukkal, menjenek el voksolni, és saját belátásuk szerint szavazzanak valamelyik pártra, koalícióra vagy polgári csoportosulásra. A választások résztvevőit ismételtelen arra szólította fel, hogy korrekt és becsületes kampányt folytassanak, a programjukra és érvekre, valamint az egymás közötti megbecsülésre és tiszteletre alapozva.

(VajMa)

Egyházközségi hírek

Jelen állami rendelkezések értelmében legfeljebb 50 személy gyülekezése engedélyezett. Ez vonatkozik a szentmisékre, az esküvőkre, keresztelekre és temetésekre egyaránt. Ezen korlátozás valószínűleg nemsokára változni fog, de addig be kell tartanunk. Kérjük a kedves testvérek megértését. Szerbia katolikus püspökeinek rendelkezése szerint a hittanok és a felnőtt katekézések szünetelnek, az ájtatosságok azonban megtarthatók az előírások betartásával.

• Május hónapban májusi ájtatosságot imádkozunk a szentmisék előtt 50 perccel.

• Gyóntatunk minden szentmise előtt fél órával a téli kápolnában. Szájmaszk használata és a 2 méter távolságtartás kötelező.

• Akik szentmise szándéka nem lett bemutatva az elmúlt két hónapban, telefonon jelentkezzenek, hogy új időpontot egyeztessünk.

Folytatása a 2. oldalon

Csak ötvenen vehetnek részt a szentmisén, az ezen felüli hívek a templomudvarban felszerelt kivetítőn nézhetik végig a misét

Fogadják a feleket

Prosperitati Alapítvány hírlevele

A Prosperitati Alapítvány ezúton tájékoztatja az érdekelteket, hogy irodái május 11-től újra a megszokott munkaidőben fogadják az ügyfeleket. Az online ügyfélfogadás mellett ismét lehetővé válik a dokumentumok papír alapú benyújtása és a személyes ügyintézés is. Lehetőség van sorszám igénylésére a PIT online rendszeren keresztül.

A területi irodák munkatársai munkanapokon 9:00-15:00 óra között telefonon és e-mailben is elérhetőek.

Sporthorgász- engedélyek

Május 11-étől újra nyitva tart a Dózsa György utcai klubhelyiség, a horgászengedélyek árusítása továbbra is folyamatos a Fácán horgászüzletben és újra a klubhelyiségben is.

Az engedélyek árai a következők:

Egységes (Duna, Tisza, Temes és a DTD csatornák) 7000 dinár, az ugyanezekre a vizekre szóló kedvezményes engedély ára 3500 dinár (hölgyek, 65 évnél idősebbek, ifjak 14-től 18 éves korig), valamint 600 dináros áron szintén ezekre a vizekre a gyermekek és a rokkantak számára.

A Nagybarára (Jegricska) érvényes horgászengedély minden kategóriában 4000 dinár (nincs árengedmény) ugyanígy a Holt-Tisza-i engedélyekre is ez vonatkozik, azzal a különbséggel, hogy 5000 dinárba kerül. A tagsági díj változatlanul 500 dinár. Az elkövetkező időszakban lévő aktivitásainkat a körülmények alakulása fogja meghatározni (Jó Pajtás kupa, horgászverseny hölgyek és gyermekek részére).

PÁSZTOR Róbert egyesületi titkár

Vagyonadó-fizetés-ideje

A 2020-ra kivetett vagyonadó második negyedévi részletének befizetése folyó hó 15-éig esedékes. Mint ismeretes a vagyonadót évente négy részletben lehet törleszteni, a negyedév kezdetétől számított 45 napon belül. Eszerint februárban, májusban, augusztusban és novemberben van az adófizetés ideje, mégpedig az adott hónap 15-e körül. Késni nem érdemes, mert késedelmi kamatot számolnak fel, de akár bírságot is kiíróhatnak.

A fentiekkel kapcsolatban Milka Jurić, a községi tanács pénzügy felelőse közölte, hogy az idej végzéseket a héten kezdik kinyomtatni és kézbesíteni is. A vagyonadó összege a tavalyi évhez képest változatlan.

Nem valószínű, hogy május 15-éig minden kötelezettnek kézbesíteni tudják adószámláját, ezért az esetleges késedelmi kamat felszámolásának elkerülése végett célszerű elővenni a tavaly májusi számlát, és az azon feltüntetett összeget befizetni. Egyébként az évi késedelmi kamat 13 százalékos. Aki például nem fizette be első negyedévi adóját (február 15-éig), most 5000 dinárra 70 dináros kamattal számolhat. A néhány napos késés azonban csak pár dinárt jelent.

Az utóbbi hat évben a vagyonadó az ingatlanok piaci értéke alapján vetik ki. Azóta létezik a mezőgazdasági földterületekre kivetett adó is, amit ugyancsak a föld piaci értéke alapján állapítanak meg. Ez jelenleg a föld piaci értékének 0,15 százaléka, vagyis a közjegyzőnél hitelesített adásvételi szerződésekben foglalt árak alapján 179 dinár négyzetméterenként.

A lakások és a házak adóbesorolása is változatlan, vagyis a szűk központban álló házak és lakások esetében nagyobb, a központtól kijebb fekvők esetében kisebb az adó.

G. B.

Fertőtlenítés az óvodában

Hétfőn reggel kinyitottak az óvodák, ami újabb jele az élet normalizálódásának. A helyiségeket fertőtlenítették, az udvarokban pedig kullancsirtást is végeztek. Az óvodák előtt megméri a gyerekek és a belépő szülők testhőmérsékletét. A napi munkára járó szülőknek nagy könnyítés az óvodák megnyitása. A lenti felvételeken a fertőtlenítést végző munkások. A harmadik képen: a templomba való belépéskor is fertőtlenítés szükséges.

Fotó: V. Z.

Egyházközségi hírek

Folytatás az 1. oldalról

Az elsőáldozást, elsőgyónást és a bérmlást püspökeink továbbra sem engedélyezik, nem is lennének méltók a jelen megszorított gyülekezési előírások betartásával. Az időpontokról a püspökség dönt majd a járványhelyzet elmúltával.

A plébániai iroda a szokott időben keddtől péntekig 10 és 11 óra között tart nyitva. Kérjük, hogy aki csak teheti, inkább telefonon intézze az ügyeket.

László atya kórházban van. Imádkozzunk érte!

Miserend

Május 14-én, csütörtökön este 7 órakor: Jézus és a Szűzanya szent szívének tiszteletére egy szándékra.

15-én, pénteken 8 órakor: szentmise.

16-án, szombaton 8 órakor: a márciusban elhunytakért (március 15-től): †Füstös Ferenc, †özv. Zsadányiné Bollók Ilona, †Mirzay Rad Saleh Aleksandar, †Komiszárné Gyarmat Margit, †Jánosi Imre, †Sípós Dénes (jövő szomba-

ton lesz az áprilisban-májusban elhunytakért a szentmise).

17-én, húsvét 6. vasárnapja a Telepen 7 órakor: †Lékö Sándor, a plébániatemplomban 8.30-kor: †Ádám Zoltán, a Kocsicska és az Ádám család elh. tagjaiért, 10 órakor: a népért.

18-án, hétfőn, 19-én, kedden és 20-án, szerdán 8 órakor: szentmise.

21-én, csütörtökön Urunk Mennybemene-tele, a Telepen 8-kor: a Szűzanya tiszteletére a Telepi Rft. élő és elhunyt tagjaiért, a plébánia-templomban 10-kor: főünnepi szentmise.

A járványügyi szabályok maradnak

A főepidemiológus nyilatkozata

Csak azért, mert lazítottak a koronavírus-járvány kapcsán meghozott intézkedések szigorán, még nem lenne helyénvaló elengedni magunkat, lévén, hogy a koronavírus továbbra is köztünk van, nem zárható ki az újabb gócpontok kialakulása, de mégis, lassan vissza kell térnie az életnek a megszokott kerékvágásba, nyilatkozta szombaton dr. Predrag Kon a **Prva TV** vendégeként.

Elmondta, a tesztek elemzése azt mutatja, a vírus továbbra is cirkulál, s ezentúl is fontos betartani az ajánlásokat. Hangsúlyozta, továbbra is nagyon kellene vigyázni a legidősebbekre, s rájuk nézve az ajánlások továbbra is kötelező érvényűek kellene legyenek. „Az idősothonokban továbbra is a legszigorúbban be kellene tartani az előírásokat, hogy közvetlenül a járvány vége előtt ne tegyünk mindent tönkre”, mondta Kon, hozzátéve, ahogy csökken a vírus cirkulálása, úgy lesz a fertőzés veszélye is egyre kisebb.

Kiemelte, a védőintézkedéseket különösen a tömegközlekedési eszközökön és az óvodákban kell nagyon szigorúan betartani. Emlékeztetett arra is, hogy szigorú tilalom nincs, inkább a személyi felelősségre tevődött át a hangsúly.

A szakember elmondta, a nagyszámú tesztelés nem öncélú dolog, mert az eredményeket elemezve lehet megtudni, milyen mértékű a vírus aktivitása. „Amikor majd napokon keresztül azt mutatják az eredmények, hogy a vírus aktivitása nulla, akkor fellélegezhetünk”, véli.

Az epidemiológus megismételte, a gyerekek azok, akik mindenféle tünet nélkül képesek hordozni és átadni a vírust, ezért még nem javasolja azt, hogy a nagyszülők vigyázzanak rájuk, ha másként is megoldható a felügyeletük. Kon szerint júniusra valószínűleg megszűnik a vírus körforgása, de elszórt fertőzések nem kizártak a nyár közepéig.

Építkezés és felújítás a tájházban

A tájház május elsején megnyitotta kapuit. Sajnos a járvány miatt rendre elmaradtak a szokásos rendezvények, de az építkezések és felújítások továbbra sem szüneteltek. Újabbán a tájház tetőszerkezetének nádszegését cseréltük ki, valamint a temerini önkormányzatnak köszönhetően sikertült az alkotóház falainak külső szigetelését is elvégeztünk.

Á. I.

Csomag az újszülötteknek

Mladen Zec, a községi tanács egészségügyi és népjóléti reszortfelelőse közölte, hogy az önkormányzat 80 csomagot adományozott az idén született gyermekeknek. Ugyanakkor a Nyugdíjalap listájáról 3 ezer 500 csomagot osztottak ki a kisnyugdíjasoknak és a bevétel nélkül élő koros személyeknek. Időközben többen is jelezték, hogy noha megillette volna őket, nem kaptak csomagot. Az önkormányzat ezért további 250 csomagot szerzett be, és az elmúlt napokban ki is osztotta azokat. A szándék az volt, hogy mindenki kapjon, akinek jár.

G. B.

Az Idegenforgalmi Szervezet ajándékboltja már korábban a Művelődési Otthon épületébe (Dom) költözött. A hosszabb idő óta üresen álló faházikót szétszerelték, és amint megtudtuk, a Szőregi Hegymászó Egyesületnél állítják fel újra.

V. Z.

NAGY ÖRÖM A KISKERT 2020 – A kiskertekben történő hasznos tevékenység a koronavírus okozta vesztegár alatt jó alkalmat adott az érintetteknek a szorongás levezetésére. Sokan éltek ezzel a terápiával, hiszen tapasztaljuk, hogy az idén, a régi szép időkre emlékeztetve, megszorodtak a megművelt konyhakertek. A Kertészkedők Egyesülete mind a régi, mind az új kertészkedők figyelmébe ajánlja, hogy az idén – immár kilencedszer – meghirdeti díjazásos versenyét. Jelentkezni május 23-áig lehet a vasútállomásnál levő Alba Agrar gazdaboltban, tel.: 845-842, a Gulyácsárdában esténként személyesen vagy telefonon: 842-329. A kertek első értékelését május 28-án és 29-én tarjuk. Itt adjuk közre, hogy a nádaljai Debeljački Földműves-szövetkezetből ajándékként amerikai csemegekukoricát tartalmazó csomag (6000 szem) érkezett, azzal a meghagyással, hogy minden temerini kertbe jusson belőle. Minden érdeklődőt szeretettel várunk a Gulyácsárdában esténként, amíg a készlet tart. Mottó: Kertészkedj, művelődj, barátkozz! (M. P.)

Kiemelt arany és arany minősítés

Morvai Adrienn elsős kisdíák sikere a Vers otthonról és a Verselő Kárpát-medence versenyeken

A távoktatás ideje alatt is jutott idejük a diákoknak hasznos időtöltésre. Szakítottak időt kedvenc elfoglaltságaikra, de sokan kihasználták a kínálkozó lehetőséget, és számos online versenyen is bemutatkoztak. A temeriniek szép számban vettek részt a Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete által meghirdetett Vers otthonról című online versenyen, de az első alkalommal megrendezett Verselő Kárpát-medence online szavalóversenynek is bőven akadtak temerini résztvevői, akik nem melleleg kiválóan szerepeltek. Az említett megmérettéseken szerzett elismerések tovább erősítették a fiatal tehetségek önbizalmát, és biztatóan hatottak rájuk, hiszen ismét megbizonyosodhattak róla, hogy jó úton haladnak. Így történ ez a még csak első osztályba járó Morvai Adrienn esetében is, aki félénk természete ellenére vette a bátorságot, hogy megmérettesse tehetségét szavalásban és a képzőművészet területén is. A kislány visszahúzódoan, de elégedettséget rejtő cserfes mosollyal az arcán mesélt az iskoláról, a közelmúltban szerzett élményeiről és felnőttkori terveiről.

– Szeretem az iskolát. Igaz, néha sok a házi feladat, de jó, hogy ott a barátaimmal lehetek.

Morvai Adrienn

A magyarórák a kedvenceim, mert olyankor olvashatunk a kedvünkre, és sosem kell végeredményt számolni. Nem volt nehéz megtanulnom olvasni, otthon anyával gyakoroltunk, a tanítónéni pedig mindenben segített. Szeretek olvasni, nagyon tetszenek a Tea Stillton-könyvek, ezek titokzatosak és nagyon izgalmasak.

Szerintem jobb volt még az iskolában tanulni, mert ott a tanítónéni mindig megmutatta, mit és hogyan kell csinálni, és így kevesebbet kellett otthon tanulni. Meg a barátaim is nagyon hiányoznak már. Miközben otthonról tanultunk anyukám benevezett engem szavalóversenyre. Óvodás koromban egyszer szerepeltem egy me-

semondó versenyen, ahol a Só című magyar népmesét mondtam el. Emlékszem, nagyon izgultam akkor. Sokat gyakoroltunk az oviban is, meg otthon is. A közönség előtt való szereplés még tovább fokozta az izgalmamot, de azért jól szerepeltem. Most otthonról kellett szavalnom, amiről videófelvételt készítettünk, nem volt közönség, és nem is izgultam olyan sokat. Sokáig keresgélünk, míg végül sikerült kiválasztanunk Juhász Magda: Álomhajó című

versét. A tanítónéni sokat segített begyakorolni a verset, figyelmeztetett a hangsúlyra, a szünetekre, a sok gyakorlás után pedig elkészült a videófelvétel is, amivel beneveztünk a megmérettetésre. Nekem nagyon tetszett ez a vers, mert arról szól, hogy álmodom, és tündérekkel, királyokkal, hercegnőkkel találkozhatok, és én lehetek a kapitányuk.

A Vers otthonról és a Verselő Kárpát-medence online szavalóversenyre küldtük el a felvételt. Az egyikem kiemelt arany, a másikon pedig arany minősítéssel jutalmaztak. Nagyon örültem mindkét elismerésnek, mert a sok szavaló közül sikerült kiemelkedő elismerést szerezni, amire nem számítottam. Szerintem ez egy jel volt, hogy folytatnom kell versmondást. Szabadidőmben sokat rajzolok is, a barátaim születésnapjaira mindig készítek valami szépet. A távoktatás ideje alatt a tanítónéni kérésére rajzokat készítettünk az Én otthon maradtam, de nem unatkozom című rajzpályázatra. Én azt rajzoltam le, ahogy az udvaron játszom, és virágokat szedek. Sokat dolgoztam ezen a munkán, amit végül különdíjjal jutalmaztak. Ezek a versenyek bátorítanak abban, hogy máskor is részt vegyek hasonló megmérettetésen, és hogy ne izguljak annyit. Igazán köszönöm Varga Ádám Rozália tanító nénimnek a sok biztatást. Még kicsi vagyok, de vannak vágyaim. Ha felnövök felfedező, vagy menyasszonyruha-tervező szeretnék lenni. Már egy egész füzetet telerajzoltam szép menyasszony-ruhákkal. A felfedező pedig azért lenne jó, mert nagy titkokra deríthetnék fényt, szeretném felfedezni a nagy, víz alatti várost, Atlantiszt – mondta kedvesen Adrienn, akinek tehetségéről remélhetően még sokszor fogunk hallani.

T. D.

Emlékezzünk jó Kováts Antalra...

...a halk szavú költőre, nemzedékek szelíd lelkű tanítójára, aki, mint egyik kortársa írta, „nem nádpálcával és szigorú leckefelmondá-

sokkal, hanem szeretettel és gyengédséggel nevelte az ifjú nemzedéket az iskolában, kedves, közvetlen és a nép nyelvén írott versekkel és elbeszélésekkel nevelte a nagyokat”. És emlékezzünk személyében a hírlapíróra is, aki a trianoni országszabdalás utáni évek elnyomó rezsimjével szembe fordulva következetesen kiüzdött a délvidéki magyarok emberi, szociális és nemzeti jogaiért.

Kováts Antal százharminckilenc évvel ezelőtt, 1881. május 12-én született, és ötven évvel később, 1931. május 11-én hunyt el.

A koszorúzás résztvevői Kováts Antal sírjánál

(cs.)

Kováts Antal *Én nem tülekszem*

*Én nem tülekszem, inkább félre állok,
Tisztán látok, kerekre nyílt szemekkel.
Szemeimről rég lebullott a bályog.*

*Vásárra, hol ember a másikanak
Bőrére árul, soba nem megyek.
Se oda, hol aranyborjút imádnak.*

*Mózes kellene, aki porrá zúzva
Szórná szemükbe ezt az állatot,
S minden kapzsiságot karóra húzna.*

*A cébrendszer szemében én eretnek
Leszek, mert a tülekvést megvetem.
Tudom – engem ezért most nem szeretnek.*

*Mindegy! Azért az elveimet állom.
S a tülekvőket mindig megvetem,
Bár ez legyen a végzetem, halálom.*

(Megjelent a Délbácska c. újvidéki napilapban 1928. augusztus 19-én)

A médiaszak jó választás volt

Ádám Zukity Csillával beszélgettünk

A Magyar Szó újvidéki szerkesztőségének és az Újvidéki Rádióknak évek óta vannak temerini munkatársai. Mindig akadnak olyan alkalmas fiatalok, akik méltó utódai lehetnek a nyugdíjba vonult idősebb kollégáknak. A Temerini Újság az utóbbi hónapokban igyekezett bemutatni az Újvidéki Rádió temerini vagy Temerinbe költözött jelenlegi munkatársait. A legtöbbjükkel Ádám Zukity Csilla készítette az interjút. Most ő az interjúalany.

• **Milyen út vezetett az Újvidéki Rádióig?**

– Az egyetem utolsó félévében jártam, amikor a Temerini Rádióban belekóstolhattam az újságírásba, és a gyakorlatban is megtapasztalhattam azt, amit korábban az újvidéki Bölcsészettudományi Kar újságíró szakának hallgatójaként az elméleti órákon már megtanultam. Tanulmányaim befejezése után a rádióban maradtam, és több évig részt vettem a hír- és egyéb tematikus műsorok összeállításában, levezetésében. Időközben az Újvidéki Rádió temerini tudósítója lettem, és napról napra a Vajdaságon át című műsorban számoltam be a helyi történésekről a vajdasági hallgatóknak. Nem volt nehéz dolgom, hiszen egyébként is követtem a községi képviselő-testületi üléseket és más eseményeket, de interjúkat és riportokat is rögzítettem a rádióknak. Így megismertem az újvidéki közszolgálati rádió struktúráját, az ott dolgozó újságírókat. Sokukat személyesen nem is, hiszen ritkán jártam be a szerkesztőségbe, telefonon mindent egyeztetettünk. Még a Temerini Rádió megszűnése előtt, 2015-ben mentem át az Újvidéki Rádióba, amely akkor már nem volt olyan ismeretlen közeg a számomra.

• **Kihívás volt-e a helyi rádió után a közmédiá?**

– Otthon, a konyhában, mindig szólt a rádió: délelőtt a temerini, délután az újvidéki. Sokszor irigykedve hallgattam a bemondókat, illetve azokat az újságírókat, akik „nagy emberekkel” készítettek interjút. Ezeket színvonalasnak tartottam, de környezetemben sokan mások is, mert Temerinben hallgatják az emberek a közszolgálati rádió műsorait. Többször is hallottam azt, hogy: Már hogyan tudnánk, hiszen bement a Újvidéki Rádió. Értelemszerűen így számos kétely és aggály merült fel bennem, többször feltettem magamnak a kérdést, hogy vajon be tudok-e majd illeszkedni abba a közösségbe. És szerencsére be tudtam illeszkedni, habár az első néhány napban gyomorgörcsrel indultam az új

munkahelyemre. Ugyanazt tettem, amit korábban a Temerini Rádióban, de mégis egy kicsit másként. Már nem a községi képviselő-testületi üléseket követtem, hanem a tartományit, más módon volt a magnóm, mint korábban, új embereket, interjúalanyokat ismertem meg a terepen. Szerencsére, kezdeti félelmeim hamar ellillantak, és néhány hét után már otthonosan mozogtam abban a hatalmas szerkesztőségben is.

Ádám Zukity Csilla az Újvidéki Rádió szerkesztőségében

• **Jelenleg milyen feladataid vannak?**

– A koronavírus némileg átirta a rádiós beosztásunkat. A rendkívüli állapot kihirdetését követően megszüntették a buszjáratokat is, ezért sokan nem tudtak/tudtunk beutazni a munkahelyünkre. Így a főszerkesztőnknek ebben az időszakban rengeteget kellett egyeztetnie, és a kijárási tilalom idején használható kártyákat úgy elosztania, hogy az ne nyomja rá a bélyegét a műsorok minőségére. Korábban hetente néhányszor már híradószerkesztő voltam, most

hírszerkesztői váltásokba kerültem. A rendkívüli állapot feloldásával azonban minden visszaállt a régi kerékvágásba, tehát maradt a korábbi munkaköröm: híradózás, terepi munka és háromhetente az Egészségügyi mozaik. A híradót többen készítjük, mindig vannak ötletek, hogy milyen témában, kit szólaltathatnánk meg. Megbeszéljük, rögzítjük, vágóprogramban hallgathatóbbá tesszük, és egy összeállítást készítünk belőle. Az egészségügyi műsorban orvosok, szakemberek beszélnek betegségekről és azok kezeléséről. Ez egy kétórás műsor csütörtökönként, mégpedig élőben, a stúdióból. Legjobban mégis azt szeretem, ha történik valami, ha például egy-egy tartományi eseményen azt kell kinyomoznom, hogy a potenciális interjúalanyok között van-e olyan, aki tud magyarul is. Előre elkészített beosztásunk van, így már jóval korábban tudom, hogy mikor milyen feladatom lesz.

• **Összeegyeztethető-e a munka és a család?**

– 2019 áprilisában a szülési szabadság után tértem vissza a rádióba. Amennyire hiányzott ez alatt az egy év alatt a munka, annyira nehéz volt a visszazökkenés. Sokkal többet kellett szervezni, beosztani, hogy ki mikor viszi a nagyszülőkhöz a gyereket, de most már mindannyian bejelöltünk. Tudom, hogy jó helyen van, és senki sem rója fel, ha esetleg néha egy kicsit tovább maradok a rádióban.

• **Ha újrakezdhetnéd, akkor is ezt a hivatást választanád?**

– Ezen nagyon sokat gondolkodtam az elmúlt időszakban, de konkrét választ még magamnak sem tudtam adni. Édesapám rábeszélésére iratkoztam a médiaszakra, de az egyetemi évek során nagyon sokáig egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy jól döntöttem. Szerencsére, ez később megváltozott, ma már meg sem fordul a fejemben, hogy talán másképpen kellett volna döntenem. Lehet, hogy részben ez a válasz a kérdésre – fejezte be beszélgetőtársunk.

mcsms

Bikás Imre emlékére

A közelmúltban elhunyt Jánosi Bikás Imrét 1983 nyarán ismertem meg közelebbről, mint vendégemet az újonnan megnyílt Gulyáscsárdában. A vasárnapi vásárból hazafelé tartva a Hofi fivérek, Ferenc, Attila és Árpád társaságában tértek be egy-egy itókára. Italozás közben az egyik közeli asztalnál két ficsúr kakaskodni kezdett, mignem a helyzet dulakodássá fajult. Imre felállt és megintette a kakaskodókat, mondván, hogy: Az anyátok... ha itt, ebben a helységben megpróbáltok cirkuszozni, velem gyűlik meg a bajotok!

Megjegyzem, abban az időben az újonnan megnyílt Gulyáscsárda a küllemével és a szolgáltatásával figyelmet érdemlő helyet foglalt a temerini vendéglátás palettáján.

Későbbiekben Imre a temerini Union malomban vállalt munkát. Azon a reggelen, melyről e

kis történet szól, a malom előtt hosszú tehergépkocsi sor várakozott berakodásra. Akkortájt Szerbiában egyesek körében divattá vált, hogy a buszok és a kamionok szélvédőire a Nagy-Szerbiát megálmodó Milošević és Šešelj csetnikvajda nagyított képeit helyezik el. Történt, hogy rakodásra a csúszda alá beállt egy ilyen Šešelj-képes kamion. Ez volt az a politikus aki éppen akkortájt egy-egy szendvicset ígért útravalóul a magyaroknak, a szlovákoknak kettőt, mert ők távolabbra utaznak... Bikás Imre odalépett a vezetőfülkéhez és a sofőr tudtára adta:

– Addig nincs berakodás, amíg azt a képet el nem távolítod onnan. A megszólított egy darabig dilemmázott ugyan, de levette a képet. Imre nagy bátorságáról tanúskodott ez akkor. Kevesen mertek volna hasonlót tenni.

MAJOROS Pál

Az igazság néha fáj

K. Misa bácsiéknál én amolyan mindennapos vendég voltam. Történt egyszer, hogy amikor éppen bejelentetlenül betoppantam családi házába, Misa bácsi igencsak el volt foglalva: ostorral a kezében futkosott az udvaron, mert – minden jel arra mutatott – az ólból mind az öt süldő kiszabadult, és valahogy vissza kellett volna hajtani őket. Látván Misa bácsi kínlóadását, pillanatok alatt készséggel felajánlottam segítségemet. – No, hajtsad őket, öcsém, hátha ketten többre megyünk! – mondta, miközben tovább csadarászott az ostorral.

De a disznók sem az ostort, sem a mi egészségünket nemigen akarták tudomásul venni, legkevésbé az ólat, mert mindenfelé szaladtak, csak a szélesre tárt akolajtót kerülték el jó messzire. Misa bácsi szeme villámokat szórt, leirhatatlanul és utánozhatatlanul cifrán káromkodott... Szó, ami szó egyértelműen úgy nézett ki, hogy inkább az öt süge „diktálja” a helyzet alakulását, és nem mi.

Vesztemre hangosan meg is jegyeztem, hogy Misa bácsi, bizony könnyebb lenne, ha fordítva lenne, mármint, ha ők hajtanának minket az ólba...

Be se fejeztem a mondandóm, akkorát vágott rám az ostorral, hogy annyi év után talán ma is érzem az ostorszif csípését. Mi tagadás, az igazság néha fáj... nekem is fáj az ostorcsapás.

– Takarodj innen! És csukd be a kaput, de kívülről! – kiabálta. Eliszkoltam, mert láttam, hogy ennek fele se tréfa. Abban a pillanatban úgy tűnt, hogy barátságunknak is befellegzett.

De nem is oly sokára találkoztunk az utcán, köszöntünk egymásnak. Nevetve kérdezte, hogy, no, Sanyi, hajtjuk-e megint a disznókat? Tudtam, hogy e szavakkal, amelyeket mintha bocsánatkérésnek is szánt volna, felújult a barátságunk, és hogy kezdődhet megint minden előlről. A kölcsönös ugatás, a heccelés, ami kapcsolatunk egyik fontos tartópillére volt.

Tóth Sándor elmondása alapján
lejegyezte: Morvai László - y
T. Ú. 43. (269.) sz.

Névjegykártyák, meghívók, öntapadó feliratok, cégtáblák stb. a Temerini Újság nyomdájában. Tel.: 843-750

Akinek munka volt az élete

Elmondja Oláh Margit sütőasszony

Nyugodt természetű, pedáns, szorgalmas és segítőkész, talán így jellemezhetnék a legrovidebben Margit nénit, sokunk kedvenc „sütőasszonyát”, akinek tortáit, aprósüteményeit már sokan fogyasztották Temerinben és környéken. Azt mondja, minden receptet fejből tud, ami egyáltalán nem meglepő, hiszen az elmúlt harmincnégy év során több száz lakodalom, bál és egyéb rendezvény alkalmával élhetett szenvedélyének: a sütésnek.

De Margit néni nem csak tortákat készített, szorgos kezű asszonytársaival a lakodalmakban hétről hétre ízletes vacsorát varázsolt a vendégsereg asztalára. Eskiüvőkblől is akadt bőven, májustól egészen őszig, minden hétre jutott egy. Az idős asszony még most is szívesen menne, ám szívproblémái miatt egy kicsit lassítania kell. Nemet azonban nem tud mondani, így attól függően, hogy hogy érzi magát, felkérésre gyakran elkészít egy-két fajta süteményt, vagy tortát.

A koronavírus-járvány kitörése óta azonban több ideje jut a pihenésére, hiszen kevesebb a megrendelés. Így aztán egy vasárnap délután, ha egy kicsit ódzkodva is, de vállalta, hogy mesél mozgalmas életéről, egészen a gyerekkorától:

– Heten voltunk testvérek, én voltam az ötödik gyereke szüleimnek. Hétéves koromban apánk meghalt, majd 1953-ban, amikor a huszonegyet betöltöttem, édesanyánkat is elvesztettük. Sokat dolgoztam gyermekként is, nyáron a szövetkezetbe, télen meg a kendergyárba jártam. A mama, amíg élt, kofálgodott. Kimeríte Kati húgomnak a piros törött paprikát, ő meg karjára kapta a kosarat, benne a portékával és árulta a faluban. Közben iskolába is jártunk, hat osztályt én is elvégeztem. Amikor nem volt tanítás, kiadtak a tanyára disznókat őrizni. Büszke voltam rá, hogy dolgozhatok. Miután árvák maradtunk, Sanyi, a legfiatalabb testvérem hozzám került, és nyolc és fél éven át velünk lakott. Akkora már volt egy fiam az első házasságomból, de ez a frigy mindössze fél évig tartott. Jani bácsival, a későbbi férjemmel a szövetkezetben ismerkedtem meg, neki is volt egy fia. 1954-ben megszületett a közös gyermekünk. Később sokat jártam a határba, rengeteg kendert kivágtam, emlékszem, hogy egyszer, egy idényben nyolc holdnyit. Rá voltunk kényszerítve, dolgozni kellett, de szerencsére mindenünk megvolt.

Eközben gyakran eljártam a sütőasszonyokkal, de miután elvesztettem tizennyolc éves fiamat, egy évig nem mentem – meséli könnyeivel küszködve Margit néni, majd hozzát teszi, hogy később sem mulatozni, hanem dolgozni járt a lakodalmakba:

– A kezdetben Banko Margit néni hívott segíteni. Amikor neki nem volt munkája, mentem másokkal. Tőle tanultam a legtöbbet. A legtöbbszor csak egyszer mondta el a recepteket, vagy

sorolta fel a hozzávalókat. Hiába kérdeztem tőle ismét, nem mondta el. Mégsem volt ez baj, mert én könnyen tanultam.

Mindent mi csináltunk a konyhában: levest főztünk, szenes sporheltnben húst sütöttünk. Reggel hétkor kezdtünk haza. Később már én is felfogtam lakodalmakat. Az asszonytársaság mindig nagyon jó volt. A Vadászbán, a Varga kocsmában, az Ifjúsági Otthonban, ahol dolgoztunk, már minden kanalat, meg tányért ismertem. Időközben elhívtak sütni is, így ebbe is beletanultam. Elmondom, nem titok, minden tíz sze-

Oláh Margit néni

mélyre sütöttünk egy tortát, amit aztán, amikor eljött az ideje, fel kellett tenni az asztalra. A legkedveltebb a csokis, a mogyorós, a citromos és a grillázs volt.

Emlékszem, egyszer egy lakodalomra 97 tortát készítettünk – dicsekszik a 88 éves Mar-

Margit néni nem is oly rég még nap-számba is eljárt:– Egy alkalommal valaki azt kérdezte tőlem, hogy miből vagyok én, hogy így bírok dolgozni. Mondom neki, hogy békeidőből. Ez egy furcsa válasz volt, mégis jó. Azt akartam mondani, hogy korábban többet kellett dolgozniuk az embereknek, és én akkor tanultam meg ezt az életmódot. Hozzátettem még viccesen azt is, hogy apámnak meg anyámnak nem volt se rádiója, se tévéje, ráértek, semmit sem kellett elkapkodniuk... Nagyon nevettek a válaszonon.

git néni, és közben megsúgja, hogy ő egyáltalán nem édesszájú. Meg azt is megállapítja, hogy a lakodalmi szokásokat illetően ma már sok minden megváltozott: – A fiatalok és a vendégek elmennek a kocsnába, minden készen várja őket, a süteményt is gyakran a vendéglátó biztosítja. Régen sokkal szebbek voltak a mulatságok, látványos lakodalmi menet haladt végig az utcán a templomig és visszafelé. A szemlélő élvezettel figyelhette a vidám embereket. Bevallom, élvezettel hallgattam az asszony történetét, elképesztő az a mennyiségű energia, amivel rendelkezik. Az ilyen ember kincs a közösségünkben, és akik Margit nénit ismerik, azt hiszem, egyetértenek ezzel.

ács

Ahol a színészpallánták születnek

Az Óvári házaspár élettörténetéről Magdolna mesél

Amikor 2011 decemberében riportot készítettem a temerini műkedvelők egyik népszerű élő legendájával, Pethő Magdolnával, az volt a szándékom, hogy riportalanyommal elmondatom mindazt, amit az Óvári család a helyi amatőr színháznak nyújtott, ahol több évtizeden át tevékenyen közreműködött: néhai Óvári Imre, a férj és Magda, a feleség. Kérdést szinte alig kellett feltennem. Kulturális és helytörténelmi szempontból is számos hasznos, érdekes és értékes információt rögzített a magnószalag, és egy élményteli gyermekkor néhány villanását, amivel a néhány részből álló sorozatot elindítjuk. Meggyőződésem, hogy a Temerini Újság olvasói élvezettel olvassák majd a beszélgetést.

• Származásod szinte előrevetette a lényegét, mert hisz nemcsak anyai nagypádnak, hanem édesapádnak is vendéglője volt, ahol már pici korodban találkozta a szereplés lehetőségével, emberek között múltak a napjaid.

– Valóban így volt. Büszke is voltam apámra, hogy nemcsak kocsmáros, hanem zenész és dalárdás is, de képzeld el, hogy anyai ágon is ugyanez volt a helyzet. Nagypám, Pece Antal a magyarországi Karácsondon született és Szlavóniában erdészként dolgozott, közben megismerkedett az újvidéki születésű és ott élő nagyanyámmal, Scheffer Máriával. Házaságkötésük után Temerinbe jöttek, és akkor vették meg a Gyepsoron ezt a Lenin (ma Pašić) és a Csáki Lajos utca sarkán levő házat, és lett belőle Pece vendéglő. Illés Sándor is ír Pece Antal vendéglőről. Nagyanyámat a Gyepsoron nagy tisztelet övezte, „tekintetes asszonyinak” szólították. Sokáig laktak ott és tartották a kocsmát. Édesanyám Mária abban a házban, akár azt

is mondhatnám: a kocsmában született. Jól is ment nekik, úgyhogy a nagypám a kocsmá mellett további vállalkozásba kezdett. Autóbuszt

Simonyi Erzsébet és Pethő Magdolna 1940 Illés napján

vásárolt és azt a Temerin - Újvidék - Temerin vonalon beállította személyforgalomra. Minden jól indult, és ment ez a vállalkozás is, de a konkurencia meglehetősen durván elgáncsolta. Azt mesélték gyermekkoromban, hogy a másik helyi autóbuszos vállalkozó felbérelt valakit, akik tönkretették a jármű gumiabroncsait, sőt a motorban is kárt tettek. Ezután nagypámék eladták a házat a vendéglővel együtt a Pörgééknek. Így lett a sarki házból Pörge-ház és Pörge vendéglő. Ők pedig elköltöztek a vásártérre.

Apai nagypámát Pethő Jánosnak hívták, aki tamburán játszott, és édesapámát megelőzően ő is tagja volt a Temerini Tizesbandának. Nagyanyám Verona Szűcs familiából származott. Két lányuk volt **Ilonka** és **Teréz** meg négy fiúk: **János**, **Lajos**, **István** és **Béla**, az édesapám.

Nagypám nemcsak a Tizesbandával muzsikált, hanem amikor arra alkalma adódott, egyedül, vagy Jánossal és Lajossal együtt ment mulattatni a temerini uraságokat. Leginkább a

Fernbachékhoz vagy Stuchlik Lajos bácsiékhoz járt. Amikor aztán éjszaka hazatértek, gyakran megesett, hogy a nagypám a másik két fiút is felverte az ágyból, hogy tamburáljanak neki! Fura volt az a világ, de mind a négy fia megtanult tamburálni. Sajnos engem nem tanítottak meg hangszeren játszani.

A kor újdonsága a mozi volt, a filmszínház mágnesként vonzotta az embereket. De szegénység uralkodott mindenfelé. Például az egész családnak mindössze fél kiló húsrá futotta, az asztalon csak ennyi volt, mert ennyi lehetett. Mindenkinek alig egy-két falatnyi jutott belőle. Történt egyszer, hogy az Ilus nagyon szeretett volna moziba menni, de nem volt rá pénze. Ezzel szemben Jani bátyámnak, aki tamburált, neki már volt. Azt mondta az én tamburás nagybátyám, hogy:

– *Ilus, ide figyelj! Adok én neked pénzt mozira, de akkor te ideadod nekem a húsrészedet.* És Ilus eljutott a moziba, de ebédnél hús nélkül maradt.

• Édesapádnak kocsmája volt.

– Igen. Szüleink kenyere a vendéglő volt, a családot a kocsmából tartották el. Édesanyámhoz hasonlóan én is kocsmás házban születtem. Egy kis viccelődéssel azt is mondhatnám, már hároméves koromban elkezdtem kocsmába járni. Picike leányként ott sürgöttem-forogtam a vendéglőben az emberek között. Mint mondtam apám és Jani bátya is tagja volt a Tizesbandának. Általában ott próbáltak, tamburáltak, hallottam a nótákat, és sokat meg is tanultam. Kedveltem a nótákat, a dalokat hallgatni és énekelni is. Egy alkalommal egy nagyobb társaság mulatozott a teremben. Történt, hogy engem, a picike leánykát föltettek az asztalra, hogy énekeljek. És szólt a nóta, hogy:

*Az a szép, az a szép,
akinek a szeme kék
és amikor oda értünk, hogy
az a stramm, az a stramm,
kinek kopasz feje van,*

szinte kórusban kérték, mutasd meg, kislány, hogy itt kinek van kopasz feje? Leugrottam az asztalról, találomra odafutottam az egyik bácsihoz, lekaptam a fejéről a kalapot, mert mindenki valamilyen sapkában volt, és azt mondtam hangosan, hogy „Neki van kopasz feje”. Telitalálat volt, mert egy szál haj nem sok, de annyi nem volt a fején az embernek. Valóban kopasz feje volt! A jelenlevők hangos kacagással és tapssal jutalmazták a vidám jelenetet, és a rajtam levő kis kötényke egykettőre megtelt pénzzel.

Óvodásként, ahogy mentem és míg oda nem értem, meg visszafelé is jó hangosan végigénekeltem az utcán, hogy:

*Esik eső, jujj, jujj, jujj,
bozzá még a szél is fúj,
bárbogy esik, mindbiába,
elmegyek az óvodába.*

Az Óvári házaspár, Magdolna és férje, Imre

„...az uraság emeletes szép Kastélya”

Volt egyszer egy kastélykert Temerinben (6.)

Volt a Kastélykertnek egy kevésbé látogatott része: a fenyves. Ez a gazdasági épületek, a kastély épülete és a veteményeskert között terült el. Maga a kastélyépület is szinte részét képezte a díszkertnek, a falát beborító, mindig ápolt repkénnyel, amely alól a falak alig-alig látszottak ki. Az épületet hatszögletű téglával kirakott út futotta körül, az út mellett természetesen pázsit és virágoskert volt. A kastély üvegerandája felé eső részén nagy szabad tér, angolpázsittal, amely a kastély lakóinak kedvenc tartózkodási helyéül, esetleg a fogadások színhelyéül is szolgált.

Az első világháború végéig a kertésznek és a munkásainak a bérezése nem okozott gondot, ám amikor a több ezer holdas birtok ötszáz holdra zsugorodott a telepesek javára végzett földreform következtében, akkor azt vették szokásba, hogy a Kastélykert tőszomszédságában levő konyhakert jövedelméből kellett a díszkertet eltartani.

A második világháború vége felé a fenyveserdőt alaposan megritkították, mert repülőgépeket rejtettek el benne. A kastély épületében az idők során voltak elszállásolva honvédek, szovjet katonák, bolgár egységek, partizánok, volt ott rendőriskolai internátus, berendeztek benne lelencházat, bolondokházát...

A téglafal kerítését, amikor a község vette gondozásba – nem is csak a parkot, hanem az

egész kastélyt, közkölségen egyszer megújították. Rövid idő múlva azonban ismét leomladozott, és ekkor az egészet lebontották, mert a téglák egészen elmállottak.

A valamikori Kastélykert most községi park, népkert. A nagy, öntöttvas kapu, így, helyreállítva is inkább gondatlanságunk bizonyosságául szolgálhat, mint a falu díszéül. A Zsolnay-vázát kockázatosnak látszik teljesen helyreállítani és közterre tenni (pedig lehetne): félő, hogy mulatós kedvű dorbézolókat teljesen szétvernék.

Az elszállított ágyúkat a péterváradai várban nagyjából ugyanazt a funkciót töltik be, mint az öntöttvas kapuk Temerinben. A szökőkút üzemel ugyan, de eléggé tönkrement. A kert aljában levő tó elposványosodott, s egy helyreállítási kísérlet során teljesen tönkrement (pedig valamikor a szakácsnő előjoga volt, hogy ebéd után a ház uraival együtt megfürdhetett benne!). A Szamárhegy száletlijára alig emlékszik valaki. A mocsári tölgyek maradéka még föllelhető, de nincsen már a faluban ember, aki legalább nagyjából föl tudná sorolni, milyenféle fák gyűjteménye, csakugyan valóságos arborétum volt egykor Temerinben a Kastélykert, amelyben Anna nagyságos asszony jóvoltából minden vasárnap szabad volt sétálgatni a falu népének, már annak, aki tudott illedelmesen viselkedni.

Kelemen Rozália, a néhai főkertész egyik lánya szerint ugyanis vasárnap délutánoként a főkertész rendfelügyelői szolgálatot teljesített a parkban. Aki gyerek vagy legény tépdeste a leveleket és a hüvelyk-meg a mutatóujjából formált karikára tette, majd a másik tenyerével erre

Az ősi fa csonkja napjainkban

rácsapva durrogott, azt kíméletlenül kitesékelték. A kertész szokásához híven este litániára ment, és ilyenkor a felügyelői tisztet átadta Rozália lányának, és ő is teljes jogúan rendelkezett a látogatók között. A diákok bármikor bemehettek a Kastélykertbe tanulni. Itt készült a gimnáziumi és az egyetemi vizsgákra a falu egykori orvosa, dr. Treuer László, itt tanulgatott Benedek Mihály, a falu későbbi mindenese, meg Pálkás Sándor, aki a szülei kedvére plébános lett, és egy ideig szolgált is Temerinben, de jobban szeretett a TSK mérkőzésein bírászkodni.

A Kastélykertből legelőször kaszárnya építésére szakítottak le egy darabot, azt azóta lebontották, de a területet a kert nem kapta vissza. Sőt, mivel iskola épült a helyén, még egy jó darabot odacsatoltak hozzá a parkból. Később ugyancsak középületnek, az egészségháznak kanyarítottak le egy részt, azután a sportcsarnoknak, még később a fürdőnek. Mostanra már csak maradéka van az egykori húsz holdra becsült pompázatos kertnek. Területileg a maradéka. A falu díszére szolgáló pihenőhely tekintetében pedig még annyi sem.

Vége

T. Ú. 13. (262.) sz.

A Jó Pajtás c. gyermeklap 1973. június 7-i számának címlapján Keressük a legöregebb fát elnevezésű akciója keretében közölte a temerini kastélykert északkeleti részében álló három törzsből álló fa tövében készült felvételt. Az óriásfát később villámcsapás érte, s körülbelül abban a magasságban, ahol a kalapos ember ül, motorfűrészsel levágták a másik két törzsrészét is. 1995-ben ezen a leszelt csonkon még több mint 220-225 évgyűrűt lehetett megszámolni. A másik képen a csonk ma.

Mindannyiunk számára nagy felfordulást okozott a járványhelyzet. Most, hogy a kijárási korlátozások megszűntek, a sorban állások nehezítik mindennapjainkat. De amint látom, az emberek türelmesen várakoznak a közintézmények, bankok előtt. Idővesztés, de más megoldás pillanatnyilag nincs. Türelem és talán jobbra fordul majd a sorunk. (MEDVECKI Sándor)

Karantén a múltban (2.)

A kolera járvány dühöngése 1910. október közepén jelentősen lecsökkent, majd néhány hétig nem történt újabb megbetegedés, vagy halálozás. Mindenesetre a községünket továbbra is szigorú zárlat alatt tartották, tehát még jószágok sem kerülhettek ki a faluból. Ennek ellenére az **Újvidéki Napló 1910. október 16-i számában** arról olvashatunk, hogy egy temerini gazdának mégis sikerült túljárnia a ha-

za udvarán a kapitóliumi ludakhoz hasonlóan vésztojósó gágogást hallottak az életben maradtak. De míg azok megmentették a gazdáikat, ezek Balogh uram vesztét okozták, mert minden ludját -vagyont elkobozta Zanbauer kapitány és Lustig kárát is meg kell térítenie. Szegény burikat kegyetlenül kivégezték és mind az összeset elégették. Akik ettek már előbb belőlük, azok rémes gágogást hallhatnak gyom-

tóságok eszén és kijátszotta a zárlatot: „A kolerás libák. Nagy riadalmat okozott az 15 drb. liba, mely Temerinből vándorútra kelt Újvidékre. Pénteken délben Ofner dr. főorvos megtudta, hogy Balogh Máttyás temerini lakos Lustig Izraelnek ludat adott el. Temerin kolerás fészek. Tehát onnan semmit behozni nem szabad. Kiadta a főorvos a parancsot, hogy a ludakat el kell kobozni és Balogh Máttyást kihágásáért előállítani. Kissé nehezen ment a

Kolerás betegek egy vidéki járványházban a századfordulón (korabeli rajz)

dolog, mert már a ludak java részét elfogyasztották Lustig vevői, ki teljesen ártatlan a dologban, mert Balogh Piroson át odavaló emberrel szállította be a ludakat Lustighoz. Tíz liba csonka részei kerültek a rendőrségi előszobába, mely valóságos halotti kamrához hasonlított. Gyászlepel borította a maradványokat. Hozzá tartozóik nem kísérhették örök nyugvó helyükre. A városhá-

rukban. Nem kell félni, hisz nem történik már semmi. Az egész csak óvintézkedés, jobb ha óvatosak vagyunk, mintha már befészkelni magát kolera önagsága akár lúd, akár galamb, akár disznó képében.”

A járvány a néhány hétig tartó látszólagos enyhülését követően ismét erőre kapott, mely-

nek következtében további négy áldozatot szedett. Az **Újvidéki Hírlap 1910. november 17-i számában** vezércikként közölték a hivatalos adatokat és ezzel kapcsolatos szakvéleményt is, amelyből csak egy részletet ragadok ki: „Bécsi orvosi lapokban olvashatjuk, hogy ázsiai choleraában augusztus hó 26-ától az első eset óta, október hó 15-ig 283 megbetegedés történt és 139 beteg halt meg.(...)”. A korábbi kolera járványok adatait is figyelembe véve az állapítható meg, hogy a megbetegedettek mintegy fele vesztette életét. A pestis után tehát a történelem legpusztítóbb pandémiájáról beszélünk. Az év végéig településünkön összesen heten vesztették életüket az „ázsiai rém” 1910-es pusztítása során, akik a temerini halotti anyakönyvek bejegyzései szerint a következők voltak: Bercsenyi Rozália (Ferenczi István neje, 54 éves, meghalt 1910. október 1-jén), Basa József (Ferenczi Rozália férje, 54 éves, meghalt október 4-én), Horváth Teréz (Pintér Mihály özvegye, 68 éves, meghalt október 5-én), Tormási Pál (60 éves, meghalt november 12-én), Pásztor János (Kositzki Rozália férje, 70 éves, meghalt november 13-án), Kositzki Rozália (Ádám György neje, 61 éves, meghalt november 14-én) és Ádám Rozália (25 éves, meghalt november 18-án). Érdekességként megemlíthető, hogy szintén a bejegyzésekből ítélve két ún. járványházat állítottak fel a községben, az egyik az Árpád utcában (ma Pap Pál) lett felállítva, míg a másik a Rákóczi utcában. A járvány végül november végén végleg megszűnt, ezt követően pedig legutoljára 1913 őszén jelent meg ismét, de akkor „csupán” két életet követelt.

(Vége)
FÚRÓ Dénes

Tanyak, földrajzi nevek, jegyzetek (3.)

4. Kőkúti dűlő. – „Az óbecsei dűlőtől keletre egész a határdűlőig terjedő teljes földterület (1865/6 térkép). A térképen a csürogi úttól északra fekvő dűlők neve, a harmadiktól a hetedikig, Kőkút középkori falu volt Óbecsétől nyugatra (Térképek: 1892, 1894, 1903.)”.

„Dűlő, szántó földbeli dűlőt képez, nevét a területén épült kúttól nyerte”.

Egyes adatközlők szerint az itt levő kútról nevezték el, mások szerint pedig a régi Becse határában lévő Kőkút helységhez vezetett.

„Egyik adatközlőnk szerint a dűlőt egy ma is fellelhető kávas, ásott kútról nevezték el, egy idősebb bácsika pedig így erősködött: „Öregapámnak itt vót főggye, tizenhárom vadrák, oszt túle tudom, mer hogy ő is úgy hallotta, hogy a főggyin a törökök idejibe egy kút vót, osztán a törökök abba rejtették vóna el a kincsejiket. De mink semmit se tanátunk.”

Bármennyire szeretnénk is a kincskeresésre indulni, meg kell állapítanunk, hogy e név eredete teljesen más. A törökidulás előtt Becse határában létezett egy virágzó falu, s azt Kőkútnak hívták, az innen odavezető utat pedig, érthető módon, Kőkúti útnak. Az egykori országút ma már bizony jelentéktelen dűlőt csupán, de a neve mit sem változott, sőt, az útról, mint annyi más esetben is, a dűlő is 'megkereszteltetett'”.

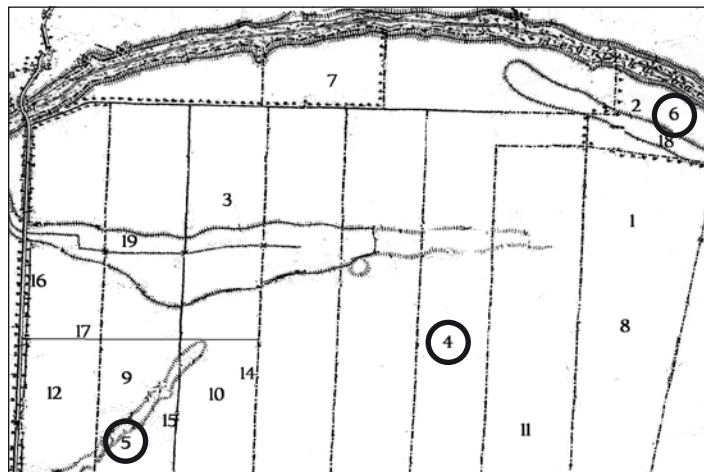
„Nagy István tanyája mögötti dűlőútnál volt egy kőkút, nagy rovással”.

5. Nagypartok. – „A becsei országút mellett fekvő partos szántóföldek”. „Löszel borított magaslat, a régi kendergyártól északra”.

6. Zátony, sziget (szerbül Zatoka). – „Zátony- Partrész a Nagybarán, félszigetszerű, közelében épült a Bognár tanya”.

Sziget – A Petőfi mezőgazdasági birtok a tulajdonában levő területen, melyet a Nagybara és a Kisbara határol, 240 telket szerettek volna kimérni az érdeklődők között. A befolyt pénzből aszfaltréteggel borították volna a Csürogi úttól a Jegricskáiig vezető határdűlőt. A földmérés is elkezdődött, de a privatizáció a tervet meghiúsította.

ÁDÁM István (Folytatjuk)

1. sz. térkép: a Kertészlapos ábrázolása katonai térképen

Oláh Sándor

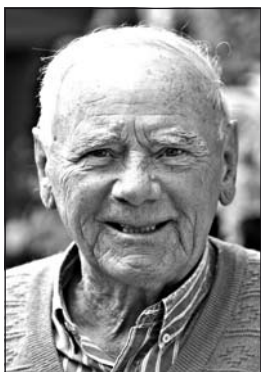
(1929–2020)

Oláh Sándor zenész, a történelmi VMDK és a VMDP alapító tagja, aki élete végéig szíven viselte a délvidéki és az egyetemes magyar ügyet 1929-ben, a királyi diktatúra évében született Temerinben, a falu kiszombori részében. Szülei föld nélküli napszámosok voltak. Sándor bácsi gyereként édesapjától leste el a citerázás első fogásait. Jó hallása, zene iránti hatékony érdeklődése azt eredményezte, hogy édesapja beadta Pető Jánoshoz, a messze földön híres Temerini Tizesbanda akkori vezetőjéhez tamburajátékot tanulni. A mester látta, hogy többre is képes ez a gyerek, ezért javasolta az apjának, hogy vásároljon Sándor számára egy hegedűt. Miután ez a nehéz anyagi körülmények közepette nagy nehezen megvalósult, az akkor tízéves gyerek már két hangszeren párhuzamosan gyakorolhatott. Némzettudata akkor kezdett ébredni, amikor elsős diákként felfedezte, hogy bizonyítványába Aleksandar Ola néven írták be a nevét. Maradandó élményként maradt meg benne az 1941-es magyar bevonulás, amit édesapjával együtt az utcán nézett végig, majd az 1944-es temerini magyarirtás, amikor ő is ott volt apjával és több tíz temerinnel a községháza előtt, amikor annak udvarában az első kiszemelt magyarokat harmonikaszó mellett verték agyon az 1-2 nappal korábban bevonult partizánok.

Oláh Sándor már tizenévesen különböző vegyes zenekarokban muzsikált és tagja lett az 1941-ben létrehozott Levente (fívós) zenekarnak. A fívós hangszereket a Bácskossuthfalváról ide érkezett Búzás András és Morvai József képzett katonazenész szeretettte meg vele, akik Temerinben évtizedeken át képezték a trombitásokat, a szaxofonosokat, a klarinétosokat és társaikat. Tehetségét jól mutatja, hogy 1942-ben, 13 éves korában már az akkor 22-23 zenészből álló Temerini Tizesbanda tagjaként is fellépett. Nagy Béla, az akkori polgári iskola igazgatója meg is róttá Sándort, amikor azt látta, hogy a legényke hétvégeként esti mulatságokra jár hangszerével a hóna alatt. Onnantól édesapja vitte a hegedűt... 1944-ben már írnok-gyakornokként dolgozott a Községházán, de ott nem maradhatott, mert közbeszólt a történelem.

Miután 1944 őszén megtörtént a „felszabadulás”, megszűnt a Levente zenekar. 1944 októberében a fiatal zenész édesapját kényszermunkára vitték, ahonnan csak hónapok múlva érkezett haza tüdőbajjal, ami korai halálát is okozta. Decemberben az akkor meghajtott kétszáz temerini fiatallal és 40 fogatos kocsival együtt az akkor 15 éves Sándort is kényszermunkára vitték. A bánáti Aradácra került, ahol az utat kellett karbantartaniuk a falu és a Tisza között, hogy a szovjet hadsereg második hullámának az átvonulását semmi ne akadályozza.

A második világhégés után először kubikusként dolgozott, majd a boldogasszonyfalvi (Gospodinci), később pedig a futaki téglagyárban volt téglaverő és rakodómunkás. Futakon 1948-ban érte a hír, hogy Újvidéken megalakul

a rendőrségi fívós zenekar. Nem fült a foga az egyenruhához, de édesapja és barátai rábeszélésére életében először hivatásos zenész lett. Az újvidéki rendőrségi zenekar három és fél évig működött. Mielőtt felszámolták, Oláh Sándor magánúton a tartományi székvárosban elvégezte a zeneiskolát hegedű és trombita szakon.

1951 végéig a titói Jugoszlávia mindegyik tagköztársaságának és tartományának volt rendőrségi zenekara. Akkor azonban szinte az összeset felszámolták, csak a belgrádi rendőrségi zenekar maradt meg. A legjobb zenészek közül ekkor néhányan, köztük Oláh Sándor is, átkerült Belgrádba. Ott tanult meg harsonán játszani. Miután a fővárosban eltöltött három évnek köszönhetően megvolt a „kötelező” hat év, otthagyhata a rendőrséget. Ekkortól több temerini kollégájával együtt Bosznia-Hercegovinába került, ahol éveken át hivatásos zenészként a Tuzlai bányász zenekarban játszott. Onnan 1959-ben tért vissza Újvidékre, ahol húsz éven át, nyugdíjaztatásáig a Szerb Nemzeti Színház Opera zenekarában volt első harsonás. Az együttessel bejárta a fél világot. Több hónapon át pl. Egyiptomban turnézta. Közben az amatőr zenészek képzését sem hanyagolta el. Az újvidéki Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesületben 1968-ban megalapította a citera-, egy évre rá pedig a tamburazenekart. Hogy ezek az együttesek milyen magas szinten muzsikáltak Oláh Sándor irányítása alatt, azt jól tanúsítják az Újvidéki Rádió hangtárának stúdió-felvételei. A kilencvenes évek első felében szülőfalujában, Temerinben létrehozta az azóta is működő Temerini Fívós Zenekart, népszerű nevén a TEFU-t.

Sanyi bácsi az első megemlékezések óta aktív résztvevője az 1944–45-ös áldozatok tiszteletére szervezett rendezvényeknek. Volt, hogy tárogatójával állt ki a közönség elé. Temerinben az elmúlt negyed évszázadban nem múlhatott el magyar nemzeti ünnep úgy, hogy tanítványai ne vállaltak volna fellépést, legyen szó március 15-e, vagy az Illés-nap megünnepléséről, de az 1944–45-ös áldozatok tömegsírhaj megkoszorúzásának is a mai napig alkotó eleme a TEFU által szolgáltatott gyászzene. Eztán is ő fogja dirigálja a zenekart, csak most már onnan főnről...

Sanyi bácsi, köszönünk mindent, amit értünk, a Közösségért tettél! Nyugodjál békében!

TERNOVÁ CZ István

VÉGSŐ BÚCSÚ

Szomorú szívvel búcsúzzunk szeretett nagymamánktól

JÁNOSINÉ SÁNDORI Erzsébettől
(1936–2020)

Elhagyta a házat, amit úgy szeretted,
itt hagyta mindent, amiért küzdöttél.
Most már nélküled jön el nyár, ősz, tél, tavasz,
de bármilyen szép is, nélküled nem ugyanaz.
Mindig közel vagy, mégis oly távol,
mi tudjuk csak mennyire hiányzol.
Nyugodjál békében!

Szerető unokája és családja

Temetkezési vállalat, Néprfront u.
109., tel.: 842-515, 062/88-51-513

MEGEMLEKÉZÉS

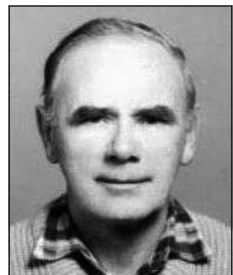
**özv. ZAVARKÓNÉ
GIRIC Franciska**
(1929–2020. 5. 6.)

HERING István
(1958–2020. 5. 7.)

**özv. JÁNOSINÉ
SÁNDORI Erzsébet**
(1936–2020. 5. 10.)

OLÁH Sándor
zenész
(1929–2020. 5. 10.)

temerini lakosokról.
Nyugodjanak békében!

Köszönet mindazoknak,
akik a temetésen
megjelentek.

Plébánia:

844-001

MEGEMLÉKEZÉS

LAKATOSNÉ TAKÁCS Rozália
(1924–2000)

LAKATOS István
(1923–2000)

BÓDYNÉ CSÉVÁRI Rozália
(1924–1994)

BÓDY Géza
(1901–1981)

BÓDY Kornél
(1944–2010)

Ez a gyertya most értetek égjen, kik fent laktok már a magas égben.
Kik vigyáztok ránk onnan fentről, s a lelkünkhöz szóltok a végtelenből.

Emléküket szeretettel megőrzik szeretteik

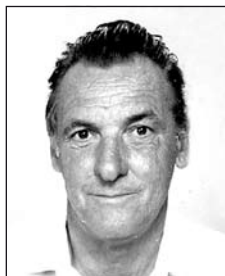
MEGEMLÉKEZÉS

Fájdalmas 17 éve, hogy nincs közöttünk drága jó fiam és keresztapám

Fájdalmas 21 éve, hogy drága szeretünk eltávozott közülünk

URACS Tibor
(1967–2003)

URACS László
(1942–1999)

Ami nekik csend és nyugalom,
az nekünk örökös fájdalom.

Szerető édesanyád
és keresztfiad

Szerető családod

VÉGSŐ BÚCSÚ

HERING Istvántól
(1958–2020)

Nyugodjék békében!

A Szirmai Károly
Magyar Művelődési
Egyesület

MEGEMLÉKEZÉS

Szomorú 17 éve, hogy nincs közöttünk az, akit szeretünk

URACS Tibor
(1967–2003)

Lelked reméljük békére talált, s te már a mennyből vigyázol ránk!

Soha nem felejtünk,
szívünkben szeretünk, rád örökkön örökké emlékezünk!

Emlékét és szeretetét
őrzi szerető családja

VÉGSŐ BÚCSÚ

Szeretett édesanyámtól

**ZAVARKÓNÉ
GIRIC Franciskától**
(1929–2020)

A temető csendje
ad neked nyugalmat,
emléked szívünkben
örökké megmarad.

Búcsúzik tőled
fiad és családja

MEGEMLÉKEZÉS

Szeretteinkről, akik 50, illetve 9 éve távoztak az örök hazába

VARGA Imre
(1912–1970)

**VARGÁNÉ
JÁNOSI Julianna**
(1922–2011)

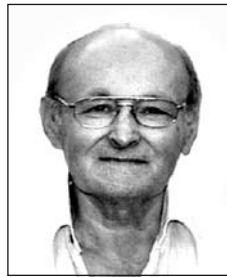
Az élet elmúlik, de az emlékek élnek,
s míg élünk, őrizzük őket.

Nyugodjanak békében!

Menyetek, Mária, unokáitok, Norbert és Krisztián,
unokamenyeitek: Emma és Ildikó és
a dédunokák: Leon, Áron, Patrik és Virág

MEGEMLÉKEZÉS

Szomorú egy éve, hogy nincs közöttünk édesapám, nagyapánk

CSÁNYI Sándor
(1942–2019)

Bennünk él egy arc,
egy végtelen szeretet,
amit tőlünk soha
senki el nem vehet.

Telhetnek hónapok,
múlhatnak évek,
szívből szeretünk
és nem feledünk téged.

Legyen nyugodt
és békés a pihenésed!

Fiad, Róbert és unokáid:
Denisz és Dániel

VÉGSŐ BÚCSÚ

Szeretett édesanyámtól

**ZAVARKÓNÉ
GIRIC Franciskától**
(1929–2020)

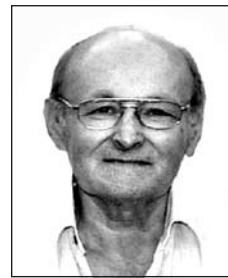
Köszönjük, hogy éltél és
minket szerettél,
nem haltál meg,
csak álmodni mentél.

Szívünkben itt él emléked
örökké, ha látni akarunk
feltekintünk az égre.

Búcsúzik tőled lányod
és családja

MEGEMLÉKEZÉS

Szomorú egy éve, hogy nincs közöttünk édesapám, apósom és nagyapánk

CSÁNYI Sándor
(1942–2019)

Ott pihensz,
ahol már nem fáj semmi,
nyugalmadat
nem zavarja senki.
Életed elszállt,
mint a virágillat,
de emléked ragyog,
mint a fényes csillag.

Emléked őrzi lányod,
Angéla, vejed, Zoltán
és unokáid, Tímea és
Andrien

**A miseredet
és az egyházközségi híreket
az 1. és a 2. oldalon olvashatják**

Lassan megkezdődhet a sportélet

A rendkívüli állapot múlt heti megszüntetése egyben azt is eredményezte, hogy lassan a sportolók is visszatérnek az edzésekre, igaz a versenyek és a különféle bajnokságok folytatása még odébb van. Természetes, hogy a visszaállítás nem történik az egyik napról a másikra. A kormány a múlt hétfőn engedélyezte a szabadban való sportolást, azzal, hogy tíznél nagyobb csoportban nem lehet edzeni, illetve a sportolóknak be kell tartaniuk a távolságtartási szabályokat. Labdarúgásban például a játékosoknak nem szabad ütközniük egymással. Az országos labdarúgó szövetség úgy döntött, hogy a legmagasabb rangfokozat, a Szuperliga küzdelmeit május 30-án folytatják, és lejátsszák az alapszakasz utolsó négy fordulóját, ami után bajnokot hirdetnek. Hivatalossá vált az, amit már korábban is sejteni lehetett, hogy az alacsonyabb ligákban nem folytatják a küzdelmet, így a községi négy csapata befejezte szereplését a 2019/2020-as idényben. A küzdelmek március 15-i megszakításának pillanatában a Mladost a 8., a Sloga a 11. volt a Vajdasági liga déli csoportjában, míg a TSK a 4., a Sirig pedig a 8. helyet foglalta el az Újvidéki ligában.

– A fiatalok nemrégiben megkezdtek az edzéseket, természetesen a különféle új szabályokat szigorúan betartjuk. Az a legfontosabb, hogy lassan újraindul az élet a TSK-ban, a klub a csaknem két hónapos szünet után megnyitotta kapuit, lehet edzeni. Jelenleg ez a legfontosabb, illetve az, hogy tovább javítsunk az infrastruktúrán. Az elmúlt időszakban különféle újításokat végeztünk el a pálya körül. Ha jók a körülmények, akkor a fiataloknak is több kedvük lesz az edzésekre járni. Ami a felnőtt csapatot illeti, ők is tréningezhetnek, de annak nincs sok értelme, hiszen a bajnokságot megszakították, folytatás nem lesz, a következő idénytől pedig messze vagyunk. A klubnak jelenleg nincsen bevétele, úgyhogy nem tudhatjuk, mit hoz a közeli jövő. Szeretnénk a községből való játékosokkal feltölteni a keretet, de még nem tudjuk, hogy mikor és mely futballistákkal kezdjük meg a felkészülést a 2020/2021-es bajnokságra – mondta Nikola Lazić, a TSK elnöke.

A teremben űzött sportágak nehezebb helyzetben vannak, mint a

szabadteriek, mivel a csarnokok sokáig zárva voltak, és csak a hét elején nyithatták meg őket. Ez viszont nem jelenti azt, hogy a sportolók azonnal megkezdhetik az edzéseket.

– A kormány engedélyezte a csarnokok használatát, de szigorú szabályokhoz köti. Többek között fertőtleníteni kell mindent a csarnokban, és persze ez nem történhet meg egy nap alatt. Rengeteg szabályt be kell tartani, így egy ideig még türelmesnek kell lenniük azoknak, akik használják a temerini sportcsarnokot. Itt a küzdősportolókra, az asztaliteniszezőkre és a kézilabdázókra gondolok. A legtöbb sportágban elhalasztották a nyári versenyeket, cselgáncsozásban például szeptemberig biztosan nem tartanak semmilyen tornát, és az is kérdéses, hogy mi lesz utána. Tehát a nyáron nem zajlik majd komolyabb sportélet, nemcsak nálunk, hanem a tágabb környezetünkben sem. A tokiói olimpiát is a jövő nyárra halasztották, mert a járvány okozta helyzet miatt nem tudták volna biztonságosan lebonyolítani idén augusztusban. Itt megemlíteném, hogy az olimpiára kijutott Pető Zsolt, így nagy örömeinkre temerini résztvevője is lesz a jövő évi nagyszabású sporteseménynek – mondta Nedeljko Đukić, a Temerini Sportszövetség elnöke, a helyi cselgáncsozók edzője.

T. N. T.

APRÓHIRDETÉSEK

- Földieper eladó, Újvidéki utca 407.
- Takarítást vállalom. Telefonszám: 063/865-9-685.
- Bejárónőt keresek. Telefonszám: 841-632.
- Eladó kultivátor után kapcsolható pótkocsi, teherbírása 800 kiló. Telefonszám: 844-249.
- Ház (lakás) kiadó, egy négysoros ekéző és egy 600 literes permetező eladó. Telefonszám: 062/809-19-52.
- Gyöngytyúk tojás és nőszírom (iris) rizómák kilenc színben eladók. Telefonszám: 063/414-301.
- Vágnivaló csirkék eladók élve vagy konyhakészen. I. L. Ribar u. 64., telefonszám: 062/31-88-12.
- Kapuk és kerítések szakzerű festését vállalom. Telefonszám: 069/407-49-44.
- Férfi-, női hajnyírást vállalom kedve-

ző áron. Házhoz megyek, akár mozgáskorlátozottakhoz is. Telefonszám: 062/19-59-140.

- Vásárolok rosszvasat, papírt, rezet, messzinget, alumíniumot, ólomot, kályhákat, villanymotorokat, autókát, elektromos készülékeket, régi kábeleket, antikvitásokat, régi pénzt, képregényt, albumot képecskékké. A legjobb árat fizetem, azonnal. Telefonszám: 064/468-23-35.

- Vásárolok hagyatékot, használt bútorokat és minden felesleges tárgyat padlásról, garázsból, pincéből. Telefonszám: 063/8-143-147.

- Ház eladó, lakás kiadó, valamint eladó egy 120 férőhelyes keltető, T-12-es motorkerékpár, hegesztő, egy smederevói és egy újabb tűzhely, rongypokróc, háziszappan, gyümölcsपालinka és egy új elektromos rokkantkocsi. Telefonszám: 840-439.

Szobák kiadók

fiatal házásoknak

és egyedül élőknek.

TRI ŠEŠIRA

069/1845-444,

063/8373-119, 021/841-456

Temerin, Népfront u. 189.

Vásároljon virágot teraszára, erkélyére, kiskertjébe!

A **Savanović** kertészetben már a tavaszi program várja.

A kínálatban muskátli, petúnia, begónia, bársonyvirág (Büdöske) stb., valamint sziklakerti élő növények, örökzöldek, kedvelt szobanövények.

Temerin, Bem u. 22., tel.: 064/234-38-53

Parkosítás, kertrendezés és megrendelésre beültetés: 063/19-16-169

TEMERINI ÚJSÁG

Helyi független tájékoztató hetilap. Cím: 21235 Temerin, Petőfi Sándor u. 70., tel.: 843-750. A lapban megjelenik cikkek nem fejezik ki szűkegszerűen a kiadó véleményét. Kéziratokat, fényképeket, elektronikus adathordozókat stb. nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. Főszerkesztő: Dujmovics György. Tördelőszerkesztő: Borda Ákos. Terjeszti: Koroknai Károly, Temerin, Pašić u. 26., tel.: 842-709. Az apróhirdetések és reklámok leadhatók személyesen vagy telefonon a szerkesztőségben és a lap terjesztőjénél. A Temerini Újság 1995. március 16-tól jelenik meg önfenntartó magánlapként. Regisztrációs szám: NV000530. CIP – Katalógizáció a publikációs Biblioteka Matice srpske, N. Sad. (659.3 (497.113 Temerin) COBISS.SR-ID 103792391. Kiadó/izdavač: Internet Stamparija, matični broj 64287109 • Temerinske novine, nezavisni lokalno-informativni nedeljnik na mađarskom jeziku • Készült a Temerini Újság nyomdájában

ISSN 1451-9216

